



r. n. 1133472

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

[C 1119]



PELL' INOPINATO TRAPASSO IN TORINO

nel Giugno 1856

DELL' ACCLAMATISSIMO SIGNORE

SABBATO GRAZIADIO TREVES

RABBINO MAGGIORE DI TRIESTE

Carme Elegiaco

DI G. A. DI RADOVA

dedicato al suo distinto Amico l' egregio Professore

SIG. LELIO DELLA TORRE

PREDILETTO NIPOTE DEL SUDDETTO RABBINO DEFUNTO:

Ei fu. L' alma santissima
Disciolti i suoi legami,
Volava inver l' Empireo
U' sono tronchi i stami
Di questa vita misera
Che lacrime sol ha.

Gaudente del trapasso
Da questa a eterna vita,
A sì terribil passo
Con religione avita
Moveva incontro il forte,
Che noi ploriam or quà.

Ben Ei sapea le gioje
Che attendono l' uom pio;
Ben Ei sapea le pene
Disposte all' uomo rio;
E lieto Ei s' indiava
Al Tron di santità.

Noi qui lasciando, ah!, miseri
Orbi di Sua presenza;
In preda ad ineffabile
Duol di sua eterna assenza,
Che vivo in nostro petto
Mai sempre durerà.

Chi degnamente tessere
Potria forbita un' Ode,
O chi disciorre un Cantico
A propalar la lode
Di questo eletto spiro
Che fra' beati or stà? —

E Tu di fulgente aureola
Ch' or cinto in Ciel ten' stai,
Ascolta de' tuoi fidi
Le querimonie e i lai;
E dall' Eterno implora
Pel popol tuo pietà. —

Pondo sì grave agli òmeri
Al sol membrare lo fremo;
Pur esponendo il vero
Rimproveri non temo;
Ed una tal fidanzza
Lena e vigor mi dà.

Piango gramaglia onusto
L' almo Pastor perduto;
Narrar vò in breve Carme
Il Corifeo canuto.
Sua gloria immarcessibile
Che pari non sarà. —

Tutte le sue virtudi
E di sua fama il vanto
Descriver vano fora
Per chi Egli amò cotanto,
Ch' esta jattura diamo
E ognora plorerà. —

Padre a Pastore pria
Qual Samuèllo te;
Con gagliardia pur tolse
D' iniquità la lue,
E l' alma più rubella
Condusse a verità. —

In lui conforto l' inop
Trovava e dolce ajto,
Reduce in lui vedea
Il censo e l' ben perduto;
Chè fonte inesicabile
Era sua carità. —

Di blandi modi e affabili
Pell' òpimo e 'l tapino,
Padre pur era all' orfano,
Amico del meschino,
Ch' immoto al suo cospetto
Fidava in sua bonità. —

Di religion l' usbergo,
E di moral l' ostello;
Sodal era del buono
Ed isfuggiva il fello;
Chè Dio non adorava
Con fede ed umiltà.

Infra i rancori e i palpiti,
Ch' ebbe in sua vita, assai,
Rassegnazione all' uopo
A Lui non mancò mai;
Chè sempre Egli incedette
Orme d' umanità.

Sacro Orator preclaro
Fu suo dettar facondo,
Dal cuore rintuzzando
Ogni pensiero immondo,
Tergendo l' inquinato
Nel limo d' empietà.

Troppo è mia voce fioca
Per tutto dir del Santo;
Pur non arebbe termine
Il flebile mio canto;
Ma aver suo fine ei debbe,
Come ogni cosa avrà.

Chè in nei nostri cuori
Unqua morrà memoria;
Di tue gloriose gesta,
Di tua miranda Storia,
Che a imperituro esempio
Vivran in ogni età. —

קול בוכים

אל הלקח ארון האלהים
וכל העם צועקים ונוהים
מה זאת עשה לנו אלהים
רועה נאמן לקח מאתנו
מע' מורנו הרב אלופנו

כר' שבתי אלחנן טריוויש זצוקל

נסע לו למנוחות ויעזב אותנו לאנחות
בקר יום כב' לח' השלישי

ש' כי רחק ממני מנחם

לבן יחידי עם סגלה

ועל ראשם מעלת המזונים

כר' דניאל קארולי זכר' מאיר מענץ

זכר' אפרים ויואנטי

זתקבצו יחדו בב' חכ' ב' בליל כ"ב לח' הרביעי ש' תר"טז לפ"ק
להוציא לאור גדל אבלם וכלם בכבי וקינה נשאו קולם

—
TRIESTE

TIPOGRAFIA MARENIGH

1856.

קינה

קוננו צמורי חמד לישראל

33"הכ הגדול

אשר צעיר עריאסטי

ליל הספד שלשים

אחרי מות מעלת מורנו הרב

שבתי אלהנן טריויש

ריש מתא וריש מתיבתא

צק"ק עריאסטי

מת צנשיקה צטורין הצירה

שס הלך לנשק אחיו

ויצנו אותו כל צית ישראל

אוי בית אל לבוש קדרות
הכל אבל ומרירות
אנחת-לב שעוררתי
אויח לי קול תאניה
מילדי העברים זה :

מרגלי ההרים בא
המבשר צרה רפה
רב גדול לקח פתאום
וקהלנו אז יהם
ובשרנו ירזה :

הוא אבינו הוא רוענו
הוא מורנו הוא אחינו
וינערינו וקננינו
ממעין מימיו שתינו -
ונשארנו ביתומים :

מי ירביץ בנו תורה
מי יפיץ לנו אורה
מי ידריך בנתיבות אל
בטריאסט את ישראל -
הנה נחנו נכלמים :

הם הרגעו - דמו ושמעו
קול **אלהנן** - מן הענו :
שוא תבכו לשוא תילילו
לאבדה לא תמצא
אם תשמורו מצותי
מנחתכם גם תרצה
עוד תשמחו עוד תגילו
אם תצרו תורותי :

שובו לכם
אל בתיכם
וינחמכם
אל נחמות :

מאת הקטן

שמואל חיים זלמן

קול טועת צת עמי אל שמועה כי צאה ונמס כל לצ וכסתה כל רוח כי נשצה ממנו רועינו מעלת מורינו כרז אלופס
 כ"ר שבתו אלחנן טריוש יוסז צסצת תחמוניס ורצו פעליס פהיד כגיד על סוד קדוסיס צתי מדרש ומצרות קדש
 תלמוד תורה . לקח טוב . גמילות חסדים . משכיל אל דל . חונן דלים . בעלי ברית אברם
 וכו' זל"ל וזי"ע :

קינה

א

איכה נעדר - זקן נהדר ו
 תצעק תצרח - כל העדה ;
 איכה נגדע - מבין מדעו
 על כל חכמה - ידו הרה ;
 אויה כי סף - שומר הסף
 פן ישלח זר - יד בתעודה ;
 עמי תועה - כי אין רועה
 כצאן נפוץ - על ההרים ;
 עמי תועה וכו

ב

מאז דרכו - ראשית חקו
 אל ילדיחן - למד תורה ;
 מחכמתו - ותבונתו
 אל כסא דין - לשפט נקרא ;
 נפת לקחו - מתק שיחו
 השיב חוטא - אל י נורא ;
 הטיף מוסר - שלום בשר
 הדריך עמים - במישרים ;
 עמי תועה וכו

ג

הגדיל חכמה - חן ומומה
 עד כי נבחר - אל ראש פנה ;
 על כסא יה - לפליליה
 שפט טורין - עשרים שנה ;
 ובקריתי - ראש שמחתי
 כמכון שרים - עוד זיז הגה ;
 רועי עמים - ראשי אמים
 אל משמעתו - כלם סרים ;
 עמי תועה וכו

ד

מעוז לדל - עוד לא חדל
 השכל היטב - לאביונים ;
 אך טוב צמל - על רש חמל
 זכר רחם - אב על בנים ;
 אל המסכן - חקו תפן
 כל יצעק עוד - מרוב אונים ;
 הה! יום צרה - הה! יום עברה ;
 יום כי נקרא - אל אבירים ;
 עמי תועה וכו

ח

הַגְדִּיל עֵצָה - לַגְדֹר פְּרֻצָה
 וּבְכַל-כַּחוּ - לַמִּד יִרְאֶה ;
 זָח כַּל-הַפָּצוּ - עַר בֹּא קִצּוּ
 הַפִּץ חֲכָמָה - פִּזֹר אֹרֶה ;
 וּבָרוּם שָׁכְלוּ - מֵה טוֹב חֲבָלוּ
 אָסַף בִּינָה - עָשָׂה יִתְרָה ;
 אֵן אֶסְתַּוְּפֶף - כִּי אֵין הוֹפֶף !
 תִּבְכָּה נַפְשִׁי - בְּמִסְתָּרִים ;
 עַמִּי תוֹעָה וְכוּ

ט

לְמִקּוֹם קָדְשׁוֹ - לְמִקּוֹר שְׂרֵשׁוֹ
 עֵינָיו צוֹפוֹת - זֶה רַב יָמִים ;
 מִלֵּא הַפָּצוּ - שָׁב אֶל אֲרֻצּוֹ
 יִגִּילוּ כּוּ - כָּל-הַעַמִּים ;
 מוֹת אֲבוֹר - קִנְיָה אֹזֶר
 טָרַף פְּתָאִם - גָּבַר תָּמִים ;
 אוֹיֵה לַעַם - רוּחוֹ נִפְעַם
 יִשֵּׁם יִבְכָּה - קוֹלוֹ יָרִים ;
 עַמִּי תוֹעָה וְכוּ

י

בְּטַחוּ אַחִי - בְּאֵהִים חִי
 יִחַבֵּשׁ מְזוֹר - מְזוֹר יִשְׁלַח ;
 עַל צֵאן יָדוֹ - עַם מְרַעִיתוֹ
 דְּרָשׁוּ עֵזוֹ - פִּשְׁעוֹ יִסְלַח ;
 רוֹעֵה צְדָקוֹ - אֶל גְּוֵי חֲשָׁקוֹ
 יַחִישׁ יָקִים - יִשְׁכִּיל יַצְלַח ;
 עֲדְרוּ תוֹעָה - יִנְהַג יִרְעָה
 בְּלִי-יַפְזָעוֹד - עַל הַהָרִים ;
 עֲדְרוּ תוֹעָה וְכוּ

ה

צְדָקַת לְכוּ - מִיִּשְׂר חָבוּ
 הַיְחֹה אִישׁ - כַּפְּעוֹלוֹתָיו ?
 צוֹר יִרְאֶתוּ - הוּא כְּסֻלָּתוֹ
 מוֹרָא שְׂדֵי - עֲשִׂחוֹנוֹתָיו ;
 זָבוּס רְעָה - אֶל אֵ שְׁעָה
 לֹא יֵצֵא הִי - מִשְׁפָּתוֹתָיו ;
 אוֹיֵה כִי תִם - גּוֹ חִישׁ אִישׁ תִּם
 כִּי זָרַח לוֹ - אֹזֶר לְיִשְׂרָיִם ;
 עַמִּי תוֹעָה וְכוּ

ו

הַגִּיזוֹן חָבוּ - חָנוּ עֲרֻכוֹ
 יִכְבֹּשׁ כָּל-לֵב - כָּל-נַפְשׁ לוֹ ;
 כָּל-פֶּה יִגִּיד - עֲנוֹת נְגִיד
 כָּל-אִישׁ יִכִּיר - יוֹדֵה גְּדָלוֹ ;
 וּבִתְוֹךְ בֵּית אֵ - אֹזֶר יִהְיֶה
 עַת כִּי יוֹרֵה - יִרְעִים קוֹלוֹ ;
 לְשִׁפִּיל גּוֹה - לְשִׁקִּיט אִיבָה
 לְקַחוּ יַעֲרֶף - טַל וְשַׁעִירִים ;
 עַמִּי תוֹעָה וְכוּ

ז

לְבָרִית אַבְרָם - הַנּוֹאֲבָרִם
 לְגַמְלוֹת תַּחֲ... סָרָב וְרֵאשׁ ;
 מִשְׁכִּיל אֶל דָּל - תַּחֲתָיו גְּדָל
 עוֹר לֹא יִדַּל - יִפְרַח בְּכָרוֹשׁ ;
 וּבִלְקַח טוֹב - מִשְׁמֵן טוֹב
 נָעִים קוֹלוֹ - עַת כִּי יִדְרֵשׁ ;
 דְּבָרֵי פִיו חֵן - כִּי הוּא בּוֹחוֹן
 טַעַמִּי תוֹרָה - הַנִּסְתָּרִים ;
 עַמִּי תוֹעָה וְכוּ

דלונעות סליס וכסלס לל

תלמיו וסרת נקדס תחמיו

הצ' משה אשכנזי

קינה היא

א הלקח ארון האלים • החסיד • הענו • תפארת דורו • הישר הנאמן • הדרשן המפורסם • אשר הפליא לעשות טוב כל ימי חייו מה שאין הפה יכולה לדבר והאוזן יכולה לשמוע: אב"ד פה טריאסטי יע"א כמוהרר **שבת** **לאחנן טריוויש** האיר קהלתנו כ"ג שנה • ויסע מלאך האלים מעיר טריאסטי אל עיר מולדתו טוריני ויצאו לקראתו בקול המון חוגג ובגילה ושמחה רבה • פתאם נקרא אל על • כי א - הנלו • חפץ היה לשוב שמה • מנין שניו אשרי אדם עז לו **בך** סיון בשנת **ויתר** עד

קול שועת בת עמי מארץ מרחקים
 נא סבבו העיר ברחובות ושוקים
 הן הצדיק אבד ספרו חגרו שקים
 איה אב הרחמן דל מעפר מקים

בת קול

אל א נקרא א השמים ממעל
 שפתי שבת מכל עמל ותעל
 נשמת אחנן הרועה הנאמן
 לרעות בגנים אל אוצר אשר טמון א

ותקהל העדה

כלנו בצאן תעינו
 איש איש אל בצעו פנינו
 טובנו לדרש נכספת
 עבירנו נאספת ב

איכה נרעה בלתיך
 נשוב אל תוכחתך
 איכה נשא ראשו
 אם לא תשוב אלינו

תשובת הרב

שמעו נא אחי לדברי הקשיבו
 איש איש את רעו מדרבו השיבו
 ברכו את ה' דיון אמת
 הנחמו בני כי אינני מת

הלכתי למנוחות אל שבע היכלות ג
 אהי הרוחות אל רום המעלות
 העלני חסדו הראני כבודו
 הלבישני מדו הנני מהודו ד

עוד אשוב אתכם ה
 היטיבו דרככם
 אתפלל עליכם
 ואברך אתכם

לכו ונשובה אל ה' כי הוא טרף וירפאנו יך ויחבשנו יחינו מיומים

אני רמ"ה ותולעה ו

א' מעשה במונכו המלך שבזבו אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת וכו' ואני גנותי אוצרות למעלה • בתרא כ"א
 ב' מפני הרעה נאסף הצדיק
 ג' לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו
 ד' חלוקא דרבנן
 ה' בזמן התחיה
 ו' רחל מורפורגו הקטנה

קינה אחרת

מִטִּיף, נִיב שִׁפְתוֹתַי יִכְנִיעַ רִשְׁעִי
מִנְחִיל לִבִּי עִמּוֹ חֲכָמָה וְדַעַת,
מִשְׁעֵן לְאֲבִיוֹנִים אִין לָהֶם יֵשַׁע
אֲבָד! עַל זֹאת תִּצַּל אָזְן שִׁמְעַת

עַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה עָלָיו עֲבָרָה
יִרְאֵת שְׂדֵי הִיא כִּסְלָתוֹ הִיתָה,
אֵלָיו תִּחַל נִפְשׁוֹ יוֹם בּוֹ נִעְבְּרָה
עַל כֵּן לְמִצָּא תִגְמּוֹל שַׁחַק עָלְתָה

מַה טוֹב חֲלָקוֹ! לָמָּה עָלָיו נְהִימָה?
עַל שׁוֹד בְּנָיו עַל שׁוֹד בְּנָיו נִעְזְבוּ
אֲשָׁא קִינָה כִּפִּי לְאֵל אֲרִימָה,
אֲבָכָה עַד אִם עֵינֵי חָרוֹב יִחַרְבוּ!

אֵל נָא צוּרֵי תִזְנַח עֲדָר רְצִיתִי!
שׁוֹבָה אֵלָיו וְיִהִי אִפְךָ רִגְעִי
אֲבָל בְּנִיךָ וַיְגוֹנֶם רְאִיתִי,
מְזוֹר תִּן אֵל חֲלָיִם רוֹפֵא כָּל־נַגְעֵי

לָמָּה תִהוּם הָעִיר יִשׁוּם כָּל־גְּבֵר
חֲבָל יֵאָחַז כָּל־לֵב בְּקָהֶל אַחִינוּ
אוֹיְהָ! פֶּתַע נִשְׁמַע קוֹל מְגִיד שִׁבְרִי!
צְרִיק אֲבָד פְּתֹאם גְּזַע רוּעֵנוּ!

אֲתַמַּל אֵל מוֹלַדְתּוֹ נִפְשׁוֹ נִכְסְפָה
וְנִגְלַל עַל תּוֹדוֹת לְשִׁמּוֹ נִתְּנוּ
הַיּוֹם ... אֵיכָה לִבִּי שִׁמְחָה נִהְפְּכָה!
הַיּוֹם יִרְאָה וְרַעַד יָבֵא בְּנוּ

אוֹי עֲדָר אִין רוּעָה! בַּיִם שִׁבְרִיךָ
גְּדוֹל! מִי יִרְפָּא לָךְ? אוֹיְהָ! עַל אֱלֹהִים
לִילָה יוֹמָם תִּרְדָּנָה דְּמַעוֹתֶיךָ,
קִינִים וְהִגָּה שָׂא תְּמִיד אֵל תֵּלֵא!

ויהי לשלטים יום יומי אזלו של לדיק ענו תמיס ישר ונאמן ה"ה מנכא ורנכא ריש מנכא וריש מתיבתא אלופנו ועטרת ראשנו ומכתו ככתר תורה ותנונה הדרשן המפלא כמנה"ר **שבתי אלהנן טריויש** זאו"קל מלאכי שלום מר יצביון אל הלקח ארון האלהים **בטורינו הבירה** כאור צקר **ב"ך** למדס הסליטי סנת לדיק **וישר** הוא צענס היום נאה השמועה ותנא העיר צמור ויזכו אומג שלטים יום כל צית ישראל ויזוואו אל צ"ב ז' לספוד לו ולזנותו הוא המקום אשר עמד שם את פני ה' צחיו וגם אני צמר רומי אספדה בקול מר ואקוני

ד

סף נזר ישראל אין עוד יודע
עשיר ורש צועק: יורה דרכנו
צדיק אבד, נלכד בשחיתותינו
הננו כיתומים אין אב, אין רע

נמש

ה

הן צדק תוכחתו ירחיק הפשע
מפז נחמד מתוק מין הרקח
שפתותיו שושנים הפענה לקח
דברי פי חכם הן ישפיתו רשע

נמש

ו

אלוף וגאון הדור, בא אל נוהו
אל טורינו פנה, רחק ממנו
קול מר צורח: לא ישוב אלינו!
אוי לו לדור, מקרה הוה יקרהו

נמש

א

הילילי בת עמי, ורדי בבכי
לשמועה פי באה, הוי הוי תועקי
אל תדם בת עינך אל תתאפקי
קינים הגה והי הרבי תוככי
נמש צאן מרעיתו, רועה עמנו
מעין המתגבר, נסתם ממנו

ב

למה מות אכור פרצת פרוץ?
איה משגב לדרך, ומחזק בדרך?
אנה משכיל אל דל? אי פועל צדק?
גדל שמעו נשמע, עד אפסי ארץ

נמש

ג

אפס איש הנבר אין בו עולתה
אפס אב המורה, פנה כל-זהר
יבש מעין חכמה, ומקור הטהר
ותשאיר ארצי, ארץ עיפתה

נמש

ז

השם להשד קץ אל עם ישגים
שבתי אלחנן הן חי עודנו
אם בדרכיו נלך, הנו בינינו
כי גם בשחק, אור שמשו יזריח
משם ירעה צאנו, יאר עינינו
מעין המתגבר, מימיו ישקנו

3 שאט כנסת מוסד תורורים נקונ על הפטר נוננו מעלת מורינו חלוק בעורינו כנו"הרר שבת אלחנן טרויש
זיתר שאת זיתר עז שכותיו נסע למנוחות ויעזז אותנו למנוחות הכקר אור יום אויה לח' סיון 33נת
ובחרת 3חיים :

קינה

אהוב אל כל- עמו השכיל אל דל
תת ליתומים כספו עוד לא חדל;
למד למד תמיד דרש טובנו
על בן קינה תבענה שפתותינו: עדה וגו

לנצר ארחות חיים נסה אותנו
דרכי מישור לדרך גם הרגילנו;
הוצק נפת וחו על שפתותיו
משפט שלום וצדק ארחותיו: עדה וגו

חלקו האל תמיד תקיו נצר
צרת צאן מרעיתו תמיד לו צר;
מות! חסדך עליו איך לא הגברת?
איך דעת איך חכמה בו לא הדרת?: עדה וגו

נבטח באל כי הוא יחפש שברנו;
חנון ישלח מזור אל מכתנו;
הצור ישמע אפרים מתנודד
יחס על עם עני צפר בודד: עדה וגו

שרד נגזר רועינו אן פנת
אוי כי נעדרה לנו משענה!
עדה הילולי כי נפל נזרד!
קדר שמשך יום בו פרת שרד: עדה וגו

ככה נבכה רוחנו התפעם
איכה כתם ישנא זחב יועם!
עד למרום קול בת עמו הגיע
כי עוד שמשו עלינו לא יופיע: עדה וגו

תופש תורה איך פס מישתאל!
מגיד חטאת עמו ותחלות אל
איכה נקטף! איז מי יחזק בדקנו!
עזב רועה צאנו רחק ממנו: עדה וגו

יודו עמים יגידו צדקתו
על גוי בטח שכן בימי חלדו
אתם אנשי שיבה מעשיו הודיעו
עשה בימי חרפו לכל השמיעו: עדה וגו

נהל בימיו עונך עם זו קנית;
תנחה אל-חר קדשך גוי זה רצית;
שמחי עדה כי עוד תעדי נזרד,
צורך יגדר פרצד יקיס שרד: שמחי וגו

גדולי למודי בית הספר
בשם אחיהם הדוים והנכאבים:

איש צדיק תמים, איש אמונים, אב לאביונים, המוחל המפואר, הדרשן הנשגב,
 הפוסק הנפלא: החכם השלם ונעים זמירות ישראל כמוהר"ר **שבתי אלהנן**
טריניש זצוקל ר"מ ור"מ בק"ק טריאסטי נסע לארץ מולדתו היא פיאמונטי
 למצוא רפואות תעלה ובתפים ובמחלות יצאו לקראתו, ובהיותו בעיר המלוכה
 טורינו פתאם הלה את חליו אשר ימות בו וביום אויה לחדש סיון לסדר א' בדנו כ' לנו
 א' בדנו ולשנת אף לזאת יחדד לבי ויתר ממקומו נאסף א' עמיו וכבוד גדול עשו
 לו במותו ולזכר עולם יהיה צדיק.
 על כן אספדה ואילילה מעי מעי אחילה ועל השמועה רעה כי באה אמרר בבכי
 ובדמעות שלישי הרימותי קולי ואקרא:

מיץ מר לְדוּיִם :

הָבו לְרוּעֵנוּ בְּנֵי אֱלִים, הָבו לְאֻפְּנוּ כְבוֹד וְעוֹ: הָבו לְרַבְּנוּ כְבוֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַּחֲוֹ
 לְאֲדוֹנֵנוּ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: קוֹל רֹאשׁ עֲדָתְנוּ מִן הַשָּׁמַיִם חֲזֵן וְכְבוֹד הַרְעִים, מְקוֹלוֹת
 מִיַּם רַבִּים: קוֹל **שְׁבֵתִי בְּכַח**, קוֹל **אֱלֹהֵינִי** בְּהַדְרָה: קוֹל **טְרִינִישׁ** שֶׁבַר הַרְזִים
 וַיִּשְׁפָּר בְּשִׁבְלוֹ אֶת־רֹזֵי עֵם צִיּוֹן: וַיִּרְעַם בְּנִשְׁוֹא הַגָּל לְאֲבִיוֹן וְעֲלִיוֹן, וַיִּבֶן
 מִקְדָּשׁוֹ כְּמוֹ רָמַיִם: קוֹל מְלֹאכְנֵנוּ הַצֵּב רִיבּוֹת אֵשׁ: קוֹל הַצֹּאֵן יִצְחִיל לֵב נִשְׁפָּר,
 יִחִיל אִישׁ צְדִיק כָּל־צָר וְקָדֵשׁ: קוֹל הַחֲסִיד מִתְפַּלֵּל בְּלִילוֹת וַיֵּאֱסוֹף שִׁירוֹת, וּבְהַמְלוֹ
 כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד: הָרַב לְזָבוּל יֵשֵׁב, וַיְהִי כְּזֵית הוֹדוֹ עַד עוֹלָם: עוֹ לְעַמּוֹ מִפְּעוֹן
 קִדְּשׁוּ יְתוֹ, וַיִּבְרַךְ יוֹם יוֹם אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אני עני וכואב
 יצחק בר משה ברוך לוצאטו

אל הלקח עטרת ראשני ה"ה מעלת מורנו הרב אלופני כ' שבת אלחנן טריויש זצוק"ל אב ונשיא לרדני פיאומונטי, מורה לך ז"ק עריאסטי, אשר צפתע פתאום נאסף אל עמיו צארץ מולדתו צעיר טורינו הצירה ציוס כ"צ למדש סיון ט' התר"ו, וימלאו לו שלשים יום ויקמו כל בני קהלתו לספור לו ולצבותו צצית סנכסת הגדולה ציוס כ"צ למדש תמוז, ויהי האצל כצד מחד, גם אנכי לא ינלתי להתאסף ואלך מר צחמת רוחי ואשך את סימי כל צצד וכדעה לועק הוי אדון והוי הודו! וצין המקוננים צבי ונהי נשאתי:

אללי לי כי קרא " צבאות היום הזה על עדתו לבכי ולמספד ולחגור שק: ככה תבכה בת עמי יחף חלך כף אל כף תכה מאנה הנחס: גלה כבוד ממנו כל שמחה ערבה אבל גדול ליהודים שק ואפר להם יצע: דרך קשתו מות אכור ויצב מחמד עינינו כמטרה לחץ באהל קהלתנו שפך באש חמתו: הננו כצאן אשר אין להם רועה על ההרים נשא בכי ונהי אין לנו עוד מנהל כשה אובר תעינו: ותכבד יד " על עמו ויקח ממנו עטרת ראשנו צפינו לאור והנה השך לעת מרפא והנה בעתה: זעף " נשא כי חטאנו לו ולא אבינו בדרךיו הלוך גם כוס חמתו עלינו עברה: חגרי שק בת עמי התפלשי באפר אל תתני פוגת לך כי אנוש שברך נחלה מכתך: טוב לך התאבל ולבוש שק כי הצדיק אבד כי איש חסד נאסף מקרבך ואת שוממה וגלמודה: דינו רפו אל שמועה כי באה כל לב נמס כל ברבים כשלו ונהפכו כל פנים לירקון: כלי חמדה נר ישראל השקת לפנינו נסעת נגלית מנו באהל רעי חייך בארג קפרו מדלה יבצעו: לנו היית לעינים מים שאבנו ממעין חכמתך המתצבר נהלת עמך בצדק ועדתך במשפט: מעוז כך לרל מנוסו אתה ביום צרה בנפלו לא יוטל כי אתה סמכת ידו: נעמו אמריך מדבש שפתותיך ברור מללו דבר " בפיד אמת ותורת אל שעשועיך: סלון הממאיר רשע וזדון מנחלת " להכרית יגעת בגרון קראת לא חשכת ותגד לעס אל חטאתם: עזבת אותנו לאנחות פניך ממנו הסתרת ותגזו חיש ותעף במרומי שק: פנה הודנו תפארתנו גלתה ממנו בעורים נגשש קיר כי עומד בפרץ אין: צדקת " ומשפטך ישרו כי עוננו מצאת אין בפינו מענה כחטאינו עלינו גמלת: קראנו שמך מן המצר אל תעלם אונך לשועתנו חוס נא על פליטת צאנך ורפה שבריה כי מטח: ראה והביטה דמענתנו חפש לעצבות עמך וגדור פרצתו כי כך לבר תוחלתנו ולכה לישועתה לנו: שלום יבוא ינוח צדיק על משכבו נפשו בטוב תלין וצדקתו עלינו תגן לדור דורים: תן לנו " מה תתן תן לנו רועה נאמן כנאות דשא ירפיצנו ינחנו במעגלי צדק לא נבוש ולא נבלם לעולם ועד:

אלה דברי הלעיר הכואב

אברהם חי מורפורגו ס ט

Perchè non ebbe la tua man ritegno?
E lunge dal suo gregge prediletto,
De' tuoi dardi, spietata, il festi segno?
Temevi forse che del nostro petto
Fatto scudo gli avrem contro il tuo strale,
E torto il colpo contro lui diretto?
Forse... ma teco contrastar che vale?
Cieca ministra de' cenni divini,
A torto incolpa te, l' umil mortale.
Fu volere di Dio! ciascun s' inchini!
Nè indagar osi de' decreti sui.
L' arcane cause, ed i supremi fini.
E quei ch' or or si ricongiunse a lui,
Alla speme e' incuori, e ci conforte,
Egli d' ogni virtù modello altrui.
Chi pari a lui, della nemica sorte
A' spessi colpi, onde fu segno in vita,
Seppe l' animo oppor tranquillo, e forte?
Tanto poteva in lui nell' infinita
Bontà di Dio, salda inerrollabil fede,
Di Dio *che fere, e sana ogni ferita.*
Ch' ottimo, in tutto al nostro ben provvede,
La cui sapienza dal crèato emerge,
Di Dio, che tutto sa, che tutto vede.
Che le lagrime al misero deterge,
Fruga dell' alma gl' intimi segreti,
E le piaghe di balsamo n' asperge.
Veneriamo di Dio gli alti decreti;
È il duol soverchio a sua bontade oltraggio:
Ei ci fe' tristi, Ei ci farà pur lieti!
Al Santo nome suo prestiamo omaggio!

In segno di vivo cordoglio

IL CANCELLIERE
G. DOTT. BARZILAJ.

ELEGIA.

La mia cetara s' è mutata in duolo e 'l mio organo in voce di pianto. (*Job. cap. XXX. v. 31*)

Dolor che l' alma preme, e che in parole
Fuor si traduce, (e sia pur mesto il canto)
Grave non è quale ostentar si suole.

Chè muto è il duolo ond' è l' animo affranto,
E se un linguaggio gli è talor concesso,
Linguaggio è solo di sospiri, e pianto.

Deh ! si pianga fratelli, e il core oppresso
Trovì nel pianto alcun sollievo, e fede
Faccia del dolor nostro a un tempo istesso.

Non già per lui che tra' celesti or siede,
Ve del giusto, e del ver, l' alma seguace,
Trova di sue virtù larga mercede.

Per la famiglia sua che immersa giace
In cupo duolo, e per la qual fia vano
Ogni argomento di conforto e pace.

Pel tapin che da lui vuota la mano
Non mai ritrasse, e ne' maggior perigli
Mai non ricorse al suo sapere invano.

Per noi suo gregge, anzi dilette figli,
Che in lui perdemmo, ah ! cruda sorte e fella,
Chi ci guidi, ci scorga, e ci consigli.

Per Israele, che con lui la stella
Piange eclissata, un dì fonte di luce,
Del proprio ciel la più fulgente e bella.

Ahi fatal morte, inesorata, e truce !
Se già fermato avevi il rio disegno,
Di tòrre a noi l' amato padre, il duce ;

ALLA VENERATA MEMORIA

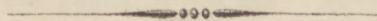
dell' Eccellentissimo Signore

SABBATO GRAZIADIO TREVES

già Rabbino Maggiore

DI QUESTA ISRAELITICA COMUNITA'

decesso in Torino li 25 Giugno 1856.





ביום כלולות טריאסטי-ויואנטי

אל החתן היקר הממולא במו המדות ירנני
כבוד מאיר יוסף טריאסטי יצ"ו

VERSIONE

Fulgid' Astro guidò per lungo corso
La fortunata nave
Dell' illustre prosapia de' Vivante
E di gioje e di perle onusta e grave;
Accolsela festante
L'Alma Trieste. Di sì vaghe gemme
A te, Maso diletto,
Concesse una il Signor qual sol lucente.
Se non erra il desir che m' arde in petto,
L'animo mio presente
Che liete scorrerai, soavi l' ore
A questa gemma unito,
Di tua famiglia nuova gloria e onore;
Che un tal nodo di rose ognor fiorito
Darà prole vivace
Che, fin la tarda etade,
Offrirà a' genitor serto di pace.

שגיון

מצלעות יפה נגכה
כיפה דרכה על צי בית ויואנטי
עלו עבר ארחות ימים וידא
על בנפי רוח בא אל חוף טריאסטי
כבשם ופנינים מלא מרכולת
כתרועת גיל אל אור לפידי זהר
אשכר ושי מוכיל לבני אפרים:
מאבני יקר אלה
בהנה האחת יפה כסתר
חתן מאיר בשמש לך נתנה:
מגיל כוער לפי על זאת נחשתי
כבשם זה רודים כל-צוף תמוצו
בפנינה זאת הוד בתיכם תגדילו
ושתילי זית שלחנכם יכתירו
כלבב בן שושנים על נחל ענג
נור שלום על ראשיכם יתנו.

אל הבכיר המרומם רב נהוראי מסכי דמוס-בלתא דוד החתן
כבוד גבריאל ישראל יוסף טריאסטי נר"ו

VERSIONE

ANNA gentil a FANNY or or congiunta
Son due gemme preziose, onde tesoro,
O saggio, festi; chè la luce loro
Vivida splende, come il Sol che spunta.
Desse figlie nomasti del tuo cuore,
Desse di gioja infioriranno e pace
I lunghi giorni tuoi; nodo tenace
Avvinceralle ognor amiche e suore.
Al fianco lor i cari tuoi Nepoti
Di vaga prole gioiran festosi,
Ornamento al tuo desco, ed amorosi
Pieni faranno i tuoi desiri e voti.

נוכתם

מכל פנינים מימים אצרת
בכה יקרה זאת נגה מברקת
חנה עדינה אל פאני דבקת
השן סגלה על לבך קשרת
אלה בנותי אמרת
רעיות אחיות זו לזו תהיינה
במר שלומים ונעימות תשאנה
עם צאצאיהן על שלחנך
בם יעקב מאיר במאור פניך
יחדו יששום ויגילון ירנני
אחים שלום במעונם ישכגו.

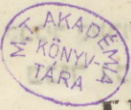
על מסון עדות מועד זקן ביתם
א"כ ילום

Padova, 1856.

Tip. Bianchi.

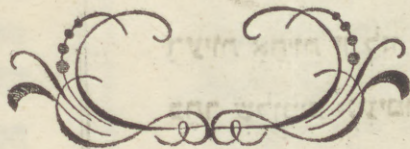


PER



LE AUSPICATISSIME NOZZE

TRIESTE - VIVANTE



Trieste, 1856.

All' Egrejio Rabbino (ad Amico se e' beuto)
Mario Mortara

PER LA SOLENNE DEDICAZIONE
DEL RIEDIFICATO TEMPIO MAGGIORE DEGL' ISRAELITI
IN MANTOVA

NEL XXX DICEMBRE MDCCCLIII

I N N O

Quando, Signor, con forte
Mano già infrante avevi
L' Egizie aspre ritorte,
E per deserti inospiti
I figli tuoi traevi,
D' ogni dovizia privi,
Ma in Te, per Te sol vivi,
Pegno del grato core,
Un tempio a Te sacrâr.

Di lito errante in lito,
Era qual chi l' offria:
Lieve, ma a Te gradito,
Il voto era dell' anima
Sincera, onesta e pia:
Per Te, lor duce e mente,
Fur popolo possente,
E allor più decoroso
E tempio avesti e altar.

E Tu che col volere
Tutto il creato affrene,
Tu che dall' alte sfere
Godi sull' orbe spargere
Quanto per esso è bene,
Dalle stellate sedi,
U' nulla in alto vedi,
La nube tua mandavi,
I sacri lochi a empir. (1)

Iride non mendace,
Di lieti di foriera,
Pegno di bella pace,
Di carità magnanima,
D' amor, di fede ell' era.
Là tutta si stendea
La gloria tua; pareo
Che dei celesti gaudii
Volessi un saggio offrir.

Allor solo Israele
Fu popol rege in terra;
Tu fosti a lui fedele
Contro i nemici un' egida,
Fulminea spada in guerra:
Il Siro, il Moabita,
Filiste, l' Ammonita,
Porsergli un di tributo,
Da' cenni suoi pender.

Perchè ribelle, ingrato
A Te fu mai, Signore?
Il tempo avventurato,
Di gioja i di cessarono:
L' affanno ed il dolore,
La servitù, lo scherno,
Te permissente, o Eterno,
I rei colpìr, che il piede
Torsers dal tuo sentier.

Ma il seme non volesti
Tu di Giacobbe estinto;
Pel mondo lo sperdesti,
E vive ancora e serbasi,
La tua mercè, sol vinto:
Il Parto, il Lidio, il Siro,
Or nomi son, finiro:
Solo Israello ai danni
Resiste d' ogni età.

Tal, poichè in suol palustre
Intristìr arbor vide,
Il pio colono industrie
Con man robusta e provida
La chioma ne recide;
I rami in miglior parte
Con maggior cura ed arte
Pianta, dispone, educa,
E germogliar li fa.

A Te per noi risorge
Questo sacro ostello;
A Te per noi si porge,
Luce del mondo ed anima,
Con decoro novello (2)
La casta prece e pia;
La dolce salmodia
Qui s' erge, e l' cor qui implora
Venìa pel mal che oprò.

Noi non chiediam le nubi
Della tua gloria immago,
Nè de' santi Cherubi,
Che ognora in Te si beano,
Il sacro aspetto e vago;
Degni di sì gran vanto
Ah! noi non siamo; a tanto
No che l' uman desire
Ora salir non può.

Solo ci volgi un fausto
Raggio di tua bontade:
Mostrati non esausto,
O fonte inesauribile
D' amore e di pietade:
Grata di chi T' applaude,
Suoniti, o Dio la laude:
Di chi pentito prega,
Dona la pace al cor.

Propizio deh! ti mostra,
A chi Ti chiede aita,
Dalla celeste chiostra
A lui soccorri, e rendigli
Amara men la vita,
Di cari di giocondi
La speme ah! Tu g' infondi,
Sicchè per Te più vivo
Nutrisca in sen l' amor.

Ogni mortal T' è figlio,
E qual fratello a noi:
In questo breve esiglio,
Fa che tuoi figli ci abbiano
Le genti, e servi tuoi;
Tutti portiamo impressa,
Di Te l' impronta istessa;
Ma è tuo l' impero, e debbonsi
Sol precì e omaggi a te.

L' odio già spento, e l' ira
Sì a lungo a noi funesta,
Mai non risorga: spira
Dell' amistade i teneri
Sensi, la brama onesta:
Gli audaci spirti frena,
Ai timidi dà lena;
Il cor, la mente, il braccio,
Reggi, o gran Re dei Re.

G. PESARO

(1) Esodo 40, 34, 1 Re 8, 10.

(2) Si allude ad un coro di giovani istruiti dall' egregio maestro Sig. Antonio Facci. Questo coro canta ciò che fino ad ora si diceva da tutto il popolo.

LE FAUSTSIMME NOZZE

ROMANO - LEVI



DEDICATA ALL'AMOROSA MADRE TULLIO PEREGO

Qual dal Dittico...
Una puerza...
Qual v'è...
Che al mondo...
Qual...
Il...
Qual...
E il mio...

Qual...
Portando...
Qual...

Il...
Qual...
Qual...
Qual...
Qual...
Qual...
Qual...
Qual...
Qual...
Qual...

Qual...
Qual...

Or che tutto...
Or che tutto...
Dal mio...
Tanto...
No, che...
Qual...
No, che...
Allo...
Allo...
Allo...

Allo...
Allo...
Allo...

Allo...
Allo...
Allo...
Allo...
Allo...
Allo...
Allo...
Allo...
Allo...
Allo...

PER
LE FAUSTISSIME NOZZE
ROMANO - LEVI

ODE

DEDICATA ALL'AMOROSISSIMA MADRE DELLO SPOSO

Or che tutto gioisce d'intorno,
Or che tutto qui splende, qui brilla,
Del mio genio la giovin scintilla
Dovrà forse star pigra e tacer?

No, che il fiato dell'aura possente
Ogni affetto sul labbro m'inspira;
No, ch'io deggio temprare la lira
Alla gioja, all'amore, al piacer! —

Tu, Signor, sei ridente e felice,
Fortunato all'april della vita:
Tutto pieno di gioja infinita,
Io lo veggio, è l'ardente tuo cor. —

Godi, esulta: di tenero amante
Son le brame, le gioje compite;
Una vita è formata in due vite,
E la infiamma la face d'amor.

La Donzella pudica e gentile,
Che t'offrì la volubile sorte,
Ben più dolci farà le ritorte
Di cui cinse tua vita il destin.

Qui del Brenta sul lito giocondo
Una pioggia di fiori si spanda:
Qual v'è fiore, qual' avvi ghirlanda
Che si mertì toccare il suo crin?

Qui fermossi, sublime nell'atto,
Il Garzon dalle frecce pungenti;
Qui fermossi, qui sciolse gli accenti,
E il suo canto per l'aure volò. —

Fortunato! sia lunga la gioja
Che ti brilla negli occhi, sul viso;
Fortunato! per te in paradiso
Questa terra l'Amata cangiò. —

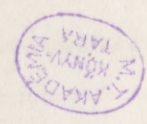
Il sospir della casta sua bocca,
Qual' aurette d'Aprile, ti bēi:
Ben lo mertì, lo mertì, chè sei
Di virtude l'eccelso model.

Ma da lunge risuona una voce:
Giovinetto, fu bello il tuo fato;
Questo nodo da te desiato
Benedica la terra ed il Ciel.

In pegno di sincera esultanza
IL NIPOTE G. F.

Vertical text on the left margin, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Main body of text, appearing as bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to the paper's condition and the nature of the bleed-through.



A FRANCESCO ED ADELGONDA FIGLI DI RE

Salmo d' Affetti.

Destati, o cetra d' Assaf, muovi la fatidica armonia de' tuoi concetti, ispira e leva alto alto la mente mia.
Già sgorga dal mio cuore un canto buono, ed io m' allegro nell' allegrezza del nostro eccelso Principe Ereditario Reale:
Figlio forte che sta presso il trono paterno dell' Augusto nostro Sovrano ascoltandone la Sapienza operatrice di Carità e di Giustizia:
E la sua Morale religiosa che amano i popoli, e la pia temenza di Lui che i Cieli riempie di maestà:
Vede le Scienze che inneggiano sotto la sua protezione incedendo con splendida luce:
E le Arti che hanno incremento alla sua ombra soddisfattrici del bisogno e ministre del bello:
E gli Istituti fondati dalla sua Clemenza, e le torme dei miseri sollevate:
E medita mettendosi nei retti sentieri di un Padre così alto per esser Benefico e Saggio quanto Lui.

Io io, che con tutti i Sudditi mi delizierò sempre nello Scettro giusto e pacifico degli Estensi, alzo voce di giubilo veridica per la salute e la gioia delle loro Case.
Questo giorno di perpetua memoria sperammo, raggiungeremo, vedemmo; esultiamo esultiamo in esso.
Te beata, o reale Modena, patria mia, ecco viene il tesoro delle Figlie dei Re a porti entro stanza di gloria e di felicità.
Figlia nobilissima del Re di Baviera LUIGI il Grande, desiderio della nazione alemanna:
Sposa amabile a destra del nostro Principe sottentra in luogo della Genitrice di lui Donna forte.
Come vite sarà feconda entro il recinto della sua Reggia, Madre di figli fiorenti come propagini d' ulivi intorno alla Sede Reale:
Corona dell' Avo FRANCESCO IV. viva con tutti lunghi anni:
Ed ai Principi della sua discendenza duratura per sempre sia d' esempio colle sue vie a rendere i popoli beati.
Ponga in grazia innanzi a loro i figliuoli di Sionne, il Popolo d' Israele:
I quali supplicano a Dio per lui incessantemente, a Lui benedicono nella Casa dell' Orazione;
E cerano la pace e felicità sua in uno colla grandezza della sua Prosapia e della sua Dinastia.
Tutti i Dominj suoi sieno tranquilli e floridi, e venga esaltato il nome di Lui nei tempi dei tempi per sempre e sempre. Sela!

In attestato di
LAUDADIO ABRAMO
DOTTOR
CASTEL BOLOGNESE
RAELITA.

MODENA DALLA TIPOGRAFIA VINCENZI E ROSSI

42.

לפראנצסקו ואדלגונדה בני מלכים מזמור ידודות



עורה כגור אסף עורה נועם נגינותיך אעירך, ותשאני רחי גבוהה גבוהה:
רחש לבי שיר טוב לשמח בשמחת שרגו יורש המלוכה מאד נעלה:
בן חיל היושב אצל כסא הדרור: אביו אדונו ושומע תבונתו לעשות צדקה ומשפט:
ומסרו יאהבו עמים ויראתו רוכב בגאות שמים:
וירא חכמות בעורו תרונה והלך ואור תלכנה:
ומלאכות כצלו תרכנה לצורך ולמכלל יופי:
ומשכנות יסד כחסדו ומקהלות אביונים החזיק:
ויתבונן ובמעגלי רום הורו נכונו יפלס רגל להשכיל ולהטיב כמוהו:

אנכי אנכי ככל עבדים מתענגים על שבט צדק ושלוה האסטנסי
ארימה קול מצהלות אמן על ישועתם וששון ביתם:
יום זה לזכר עולם קוינו מצאנו ראינו נגילה נשמחה בו:
אשרך עירי מדינה הכירה כי הנה באה סגולה מכנות מלכים ותשב
בתוככי לרב טוב ולתפארת:
כבודה נת מלך בכיירה ליוגי הגדול חמדת לאום אשכנז:
אשרת אהבים לימין אלופינו אחרי אבו אשת חיל:
כגפן פוריה בירכתי ארמונו אם ננים כשתילי זתים סביב לכסא המלכות:
עטרת זקניהם פראנצסקו הרביעי יהיה עם כלם לאורך שנים:
לשרי זרעו לעולם יהיה יורה כדרכיו לאשר עמים:
יתן לפניהם לחן ולחסד בני ציון קהל ישראל:
יתחננו לצור בעדו תמיד יברכהו בכית תפילה:
ידרשו שלומו וטובתו עם גודל גועו וצאצאיו:
כל מקומות ממשלתו ישליו יפרחו ונשגב שמו עדי עד סלה:

All' Eud. Sig. Rabbino Mezzate
S. Marco offerlava, d'Alflore
in attestato di stima



AN. 1849

NEL FAUSTO GIORNO

DELLE

AUSPICATISSIME NOZZE

GENTILLI - PRIESTER

QUESTO PRIMO SAGGIO

Di Poesia Ebraica

IN PEGNO DI AFFETTO E GRATITUDINE

UN FRATELLO DELLO SPOSO

D. D. D.

יום שמחה וגיל יום ששון הוא לנו:

נגילה יעקב ביום נילך:

כי אב רחום היית לאחיקי,

וכאישון בבת עין נצרתנו.

יום רנה וישועה הוא לקלנו:

הנה בנעימים נפל חלקך:

ינק והתענג במנת חלקך.

ושתה מבארך מים נאמנו.

מהזפית יהודית, ומהנחנת

בלה יפהפיה ומהנעמו

לדודך מגדים אשר צפנת!

הצליחו ידיי, ובאבני-חפץ

תרשיש ושהם בית יוסף קוממו,

בחפץ אחיכם ש.ל.מ.ח.פ.ץ.

TIPOG. SEMINAR.

INTELLIGIBILIA
AUSPICISSIMIS NOMINIBUS
DELLA
NEL VALLINO GIOVINO

Il Palazzo
LA REGIA DI APERTO E CANTIERI
IN VALLINO DELLA NOVA
M. D. D.

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...

...
...
...



REV. PAVLO GORAN

REV.

ACADEMIA SCIENTIARUM

GENITALIA - RIVISTA

QUESTO NUMERO SACRO

Di Nicola Chiarini

LA REGOLA DI ALBERTO D. CASTELLANI

LA FAMIGLIA DELLO SCUDO

D. D. N.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

AN. 1840

NEL FAUSTO GIORNO

DELLE

AUSPICATISSIME NOZZE

GENTILLI - PRIESTER

QUESTO PRIMO SAGGIO

Di Poesia Ebraica

IN PEGNO DI AFFETTO E GRATITUDINE

UN FRATELLO DELLO SPOSO

D. D. D.

יום שמחה וניל יום ששון הוא לנו:

נגילה יעקב ביום נילך:

כי אב רחום תיית לאחיק:

ובאישון בבת עין נצרתנו.

יום רנה וישועה הוא לקלנו:

חנה בנעימים נפל חבלך:

ינק והתענג במנת חלקך:

ושתה מבארך מים נאמנו.

מהזפית יהודית, ומהנחנת

בלה יפהפיה ומהנעמו

לדורך מגדים אשר צפנת:

הצליחו ידיו, ובאבגריחפץ

תרשיש ושהם בית יוסף קוממו:

בחפץ אחיכם ש.ל.מ.ה.ח.ב.ץ.

TIPOG. SEMINAR.

PER LE NOZZE

R. ABRAMO MALINSTE

NINA BRUNO

Scrittura

Si dice e tanto all'ora il tempo
che il cielo è pieno di stelle
Per tanto a noi si offre
il più bel giorno di tutta l'anno

Oheto d'ambrosio, ecco il giorno
Larghiam il core e son sempre
La stessa fiamma che s'innalza
E l'alta, un dicit, a che stato l'abbiamo

È solo a noi per questo giorno
Che in lei l'alto è stato
E più per lei si è fatto
Il più bel giorno di tutta l'anno

Il più bel giorno di tutta l'anno

PER LE NOZZE

DEL SIGNOR

R. ABRAMO MAINSTER

COLLA SIGNORA

NINA GREGO

Sonetto

Suora e Amico allegraro i miei primi anni:
Ma il crudo Amor a giuochi perfidi uso,
Feriva quelli e me lasciava escluso,
Per farmi a un tratto i più noiosi danni.

Orbato d' ambidue, carico d' affanni,
Languiami il core e sen gemea confuso.
Lo stesso Amor pietà sentinne, e » suso
» T'alza, mi disse, a che stolto t' affanni?

» Solo a tuo prò congiunsi Amico e Suora;
» Chè in lor l'affetto affratellato e misto,
» Più per te si rinfuoca e s' avvalora.»

Mi dica il vero, o mi deluda il tristo,
So che a que' detti umani e da quell'ora,
Benedico mio mal come un acquisto.

L'Amico ed il Fratello

A. G.

VERONA DALLA STAMPERIA DI PAOLO LIBANTI MDCCCLIV

PADOVA ANNO 1844.

A

GIUSEPPE SACERDOTI

INSIGNITO

DELLA MERITATA LAUREA IN LEGGE

CANZONETTA

Quando il cielo propizio
E avventurosa stella
Con nodo indissolubile
Congiunse mia sorella
Ad un amato giovane,
Cui le virtùdi a gara
Adornan, cui dell'animo
Ogni dolcezza è cara;
Giorno sì fausto ed ilare
Ond'eternar, piantai
Di Mirto un bel germoglio,
E attento l'educai.
Il Mirto viva immagine
Fu sempre dell'amore
E della fiamma vivida
Che destasi nel core.
Grato al nuziale talamo
Questo arboscel crescea,
Ad Imeneo carissimo,
E sacro a Citerea.
Siccome delle foglie
Conserva il pregio eterno,
Del sole al raggio fervido
Ed al rigor del verno;
Di Mirto i serti stabile
Così dicean l'affetto
Che di due sposi teneri
Nudrivasi nel petto.
L'arbor gentil lietissimo
Cresce ogni di felice,
E mette nel suo sorgere
Profonda la radice.

Vuol ora Temi provida
D'Alloro con un serto
Te, mio Giuseppe, cingere,
E coronar tuo merto.
A' tuoi pensier magnanimi
Illustre apre un sentiero,
Nel qual farai risplendere
Il solo giusto e il vero.
Fortuna tanto prospera
E consolante evento
Minor piacer non destami
E non minor contento
Di quando il fratel, vergine
Colse d'Imen la rosa,
E al seno amò di stringere
La mia germana a sposa.
Or la mia destra memore
Pianti al Mirto vicino
Un Lauro, al pari celebre
Già per onor divino.
Pompa d'april perpetuo,
Decoro egual dipinge
Quella ghirlanda delfica
Ch'or le tue tempia cinge.
Noi lo vedremo spandere
In breve le sue frondi,
E il rezzo lor freschissimo
Ne renderà giocondi.
Già sento inestinguibile
Letizia che m'infiamma,
E già il mio cuore estatico
Arde di doppia fiamma.

Spesso l'ombra dolcissima
A se m'inviti e chiami,
Tetto ospital m'apprestino
Insieme congiunti i rami.

M. T.

TIPOGRAFIA DEL SEMINARIO

PR

LE FAUSTISIME NOZZE

TRIESTE - SACERDOTE

Soletto

Alla Sposa

Di gigli il serto e di verginee rose
Appendi all' ara ove ti annoda Amore;
Altro ne accogli d' immortal fulgore
E siedì d' Israello infra le spose.

Come volea l' autor di tutte cose
Virtù ne scelse e n' educò ogni fiore,
Candida fede e amabile pudore.
Entro i recessi aonii lo compose.

Fornialo e attenta lo ingemmò pietate,
Ora ten cinge e sclama « o mia diletta!
Per te, pei figli alla più tarda etate.

Che 'l guarderai m'è pegno il tuo costume,
Tu conscia de' suoi pregi, instrutta e retta
De' domestici esempj al chiaro lume. »

Allo Sposo

Dio che, di lunghe età l' ordin serbato,
D' alta prosapia originar ti fea,
Auspice e guida Ei stesso a fortunato
Nodo d' amore il cuor ti dstringea.

Allo splendor del chiaro avito stato
Alma condegna in seno Ei t' infondea,
Alla virtù la mente Ei t' ha informato,
Saper pietà saggezza in te crescea.

L' ara si pari omai, si compia il rito;
L' onore a conservar del buon legnaggio
Tal moglie Iddio prescelse a tal marito.

E i figli il manterràn membrando a gara
Che un dì la schiatta tua s' ebbe in retaggio
L' efòd misterioso e la tiara.

P. T.

PER LE NOZZE

DEL SIGNOR

R. ABRAMO MAINSTER

COLLA SIGNORA

NINA GREGO

Brindisi

Brilli il Vino e brilli Amore,
Chè letizia, chè fervore,
L'uno e l'altro al cor ti dà.

Gajo è il Vino e rubicondo,
Pinto a rose è Amor giocondo,
Con lor sta - felicità.

Se pensiero ti molesta,
Vino e Amor! - l'uno alla testa,
L'altro al core - Vino e Amor! -

Vuoi drizzare il tuo cammino
Ad alte opre? Amore e Vino!
Vino e Amore! - testa e cuor! -

La tua mensa in lieti evviva,
Ciascun di scorra giuliva:
Fia com'or - tra il Vino e Amor.

Sii, o Coppia al Nume cara,
Sii ognor d'amore un'ara,
U' si versa il sacro umor.

Novella esca il fuoco accenda,
Vieppiù arda, vieppiù splenda,
Dell'età sino al mancar;

Come foglia della Vigna,
Che s'arrubina sanguigna
Dell'autunno al declinar.

Cresci, o Coppia innamorata;
Cresci, o Vigna maritata;
Ti sorrida il cielo e il suol.

All'ardor che Amor t'infonde,
Le tue veglie sien feconde,
Come Vigna ai rai del sol.

Nè torranno i tuoi diletta,
I venturi pargoletti,
Dolce cura a' genitor;

Chè in Amore anch'essi istrutti,
Grideran come noi tutti:
Viva il Vino e viva Amor.

L'Amico ed il Fratello

A. G.

UNIVERSITY OF TORONTO

111-112208

R. ARRAMO MAJSTER

COLLA 107084

NINA GREGO

Brunella

Nonella non il buon ricordo
V'è parso solo, seppur quando
Per lei non al mancar;

Come figlia della Vittoria
Che è arripina sognante
L'è intanto al boscare;

Così o Gorgia innamorata;
Così o Vittoria pensata;
E s'è vista il cielo e il mare;

All'ador che Amor l'ha fatto
In suo regno non ha fatto
Come Vittoria al cor del re;

Ne tornano i tuoi dritti
I sentiri parolati
Dalle cose a gentili;

Chè in amore non è il frutto
L'è come non il frutto;

Brilli il Vero e Brilli Amore
Chè felice chi lavora
L'uno e l'altro al cor ti dà;

Così è il Vero e rubicondo
Piato a rose è Amor giocondo
Con lor sta - felice;

Se pensate il mistic
Vino e Amore - l'uno alla testa
L'altro al cor - Vino e Amore;

Voi d'istate - tuo cammino
Ad alle opere Amore e Vero
Vino e Amore - testa e cuore;

La tua mente in lieti criva
Ciascun di sera giostra
E' con - il Vero e Amore;

Se il Cupido di Vero criva
L'è come non il frutto;



ent. Aus